

Arrest

nr. 150 894 van 14 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. M. KALIN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of

bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk vervolging omwille van haar Eritrese nationaliteit en haar lidmaatschap van de Pinksterkerk. Verzoekster voegt hieraan toe eveneens problemen te kunnen krijgen met de Eritrese autoriteiten omwille van het feit dat zij in 2014 in België een vergadering van de oppositie heeft bijgewoond.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 128 564 van 2 september 2014 omdat geen geloof kon worden gehecht aan haar Eritrese nationaliteit en evenmin aan haar deportatie vanuit Ethiopië. Ook haar lidmaatschap van de Pinkstergemeenschap en haar vervolging omwille van deze verboden religie werden bijgevolg als ongeloofwaardig beschouwd. Haar tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen vermits de door haar neergelegde documenten de beoordeling van de geloofwaardigheid van haar nationaliteit niet kunnen herstellen. Deze beslissing werd op 10 december 2014 bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 134 886.

Ter ondersteuning van haar derde asielaanvraag legt verzoekster de volgende documenten neer: een brief van de Ethiopische ambassade in Brussel, een psychologisch verslag, een brief van haar advocaat, en een bijkomend schrijven van 11 mei 2015 met daarbij gevoegde informatie van het BCHV.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar aangevoerde problemen en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen

elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Waar verzoekster aangeeft dat de bestreden beslissing volkomen voorbij is gegaan aan het feit dat op 11 mei 2015 een bijkomend schrijven aan haar asielaanvraag werd toegevoegd met daarbij informatie van het BCHV gevoegd (stuk 3), stelt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota vast dat in het administratief dossier geen enkel spoor terug te vinden is van dit bijkomend schrijven. Verweerder merkt hierbij op dat dit stuk door een vergissing niet terecht gekomen bij de protection officer zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing geen kennis van heeft kunnen nemen en dit stuk dan ook niet bij de beoordeling heeft betrokken.

De Raad is echter van oordeel dat de informatie in dit schrijven geen ander licht werpt op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweerde Eritrese herkomst en bijgevolg dan ook geen

element is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Zo stelt de Raad samen met verweerder vast dat nergens in het mailverkeer verzoeksters Eritrese nationaliteit of beweerde deportatie in 2000 wordt bevestigd, zodat dit stuk geenszins verzoeksters verklaringen dienaangaande kan staven. Hierin wordt enkel de deportatie van Eritreërs door de Ethiopische autoriteiten bevestigd, een gegeven dat overigens nooit betwist werd, en wordt uitdrukkelijk te kennen gegeven dat er geen informatie voorhanden is over diegene die gedeporteerd werden en dat het aan de gedeporteerde zelf is om aan te tonen dat hij/zij uit Ethiopië gedeporteerd werd nu hij/zij in het bezit zijn gesteld van een 'green ID card'. De informatie door verzoekster aangebracht in het schrijven van 11 mei 2015 sluit dan ook volledig aan bij de informatie vervat in het administratief dossier.

Waar verzoekster voorts aangeeft dat UNHCR het heeft over een 'green card' daar waar het Commissariaat-generaal het heeft over een 'blue card' antwoordt verweerder in zijn nota met toelichtingen terecht dat uit de informatie welke in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd toegevoegd duidelijk blijkt dat waar aanvankelijk een 'green card' werd afgegeven, ERREC reeds in de helft van 1999 begon met de uitvaardiging van een 'blue card'. Het Country of Origin Information Report – Eritrea, van 21 september 2006 stelt immers: "For the first year of the war, the ERREC issued the expellees an identification card known as a 'green card' or 'Repatriated Refugees Card'. The card identified the expellee's name, age, gender, level of education, native language, occupation, and dependents, as well as the date and location of the individual's arrival. The card did not identify the citizenship of the holder. ERREC's clerks were instructed to note, under the heading 'remarks,' that the individual or individuals named on the card had been 'forcibly expelled from Ethiopia'. The cards were written in both Tigrigna and Arabic, the two languages of Eritrea. In mid-1999, the ERREC began issuing expellees from Ethiopia a new identification card, labeled 'Identification Card For Eritreans Expelled from Ethiopia,' and also known as the 'blue card'. The information on the card largely corresponded to that on the green card, although the blue card used English in addition to Tigrigna (sic) and Arabic." Bovendien gaat verzoekster met haar verweer volledig voorbij aan de vaststelling dat verzoekster zelf tijdens haar eerste asielaanvraag verklaard heeft dat zij, toen zij voor de deportatie werden vergaderd in de kebele, een wit vluchtelingenpapier ontvingen (gehoorverslag CGVS p. 5).

Waar verzoekster terecht aangeeft dat haar geboorteplek en geboortedatum verkeerd werden weergegeven in de bestreden beslissing (uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoekster doorheen haar opeenvolgende asielprocedures steeds verklaarde geboren te zijn in Aseb op 10 mei 1989), merkt de Raad op dat dit slechts een materiële vergissing betreft die op geen enkele wijze afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing.

Zo heeft de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoeksters huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien: (i) de brief van de Ethiopische ambassade enkel kan aantonen dat haar geen Ethiopisch paspoort kan worden uitgereikt omdat zij onvoldoende bewijs voorlegt over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, hetgeen echter niet uitsluit dat verzoekster over de Ethiopische nationaliteit zou beschikken, noch geeft het uitsluitel over haar beweerde Eritrese nationaliteit; (ii) het verslag over haar psychologische toestand om redenen in de bestreden beslissing uiteengezet geen afbreuk doet aan de vaststellingen omtrent verzoeksters Eritrese nationaliteit; (iii) de brief van haar advocaat wijst op de voorgelegde documenten en de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag; (iv) gezien

verzoekster haar Eritrese nationaliteit niet aannemelijk maakt, zij niet dient te vrezen voor de Eritrese autoriteiten omwille van oppositie tegen het heersende regime in België én deze activiteiten ongeloofwaardig worden bevonden omwille van verzoeksters vage verklaringen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen. Zij komt immers niet verder dan het volharden in haar Eritrese nationaliteit en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal zijn beslissing genomen heeft “zonder verzoekende partij te hebben gehoord” en “zonder dat verzoekende partij de kans kreeg om de documenten te duiden in een grondig gehoor”, wijst de Raad er samen met verweerder op dat het ‘horen’ niet betekent dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord door de commissaris-generaal, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet verzoeksters derde asielaanvraag heeft geregistreerd en van verzoekster een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen, en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat het verslag van het gesprek op 6 mei 2015 bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar in de taal Tigrinya werd voorgelezen en vervolgens door verzoekster werd ondertekend waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie “Verklaring meervoudige aanvraag”). Na het verhoor kreeg verzoekster bovendien de gelegenheid nog iets toe te voegen, wat zij heeft nagelaten (zie “Verklaring meervoudige aanvraag”, vraag 21). Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk haar nieuwe elementen in het kader van de derde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor heeft kunnen brengen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het psychologisch verslag van dr. K. van P. en te kennen geeft dat hierin duidelijk wordt weergegeven dat zij en de protection officer elkaar wel degelijk kwijt geraken en er geen rekening gehouden werd met het ontwikkelingsniveau van verzoekster, merkt de Raad op dat, zoals ook reeds in het gezag met gewijsde bekleedde arrest nr. 128 564 van 2 september 2014 werd geoordeeld, de gestelde vragen wel degelijk werden aangepast aan haar jonge leeftijd ten tijde van haar verblijf in Eritrea en dat de verwachtingen omtrent de informatie die zij kon verschaffen wel degelijk gepast zijn in de context van een vraag om internationale bescherming. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt: “Verder heeft u op geen enkel moment tijdens het gehoor voor het Commissariaat, noch bij uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede en uw derde asielaanvraag, aangehaald enige problemen te ondervinden bij het beantwoorden van de gestelde vragen. Hoewel het verslag aangeeft dat u mogelijks niet in staat zou zijn geweest om een grondige weergave te geven van uw relaas, u mogelijks niet begreep wat er van u verwacht werd en u moeilijkheden zou hebben gehad de draad van het gehoor te volgen, blijkt dit niet uit het gehoorverslag noch uit uw latere interviews. U geeft namelijk duidelijk aan de vragen en de tolk te hebben begrepen en haalt enkel de termen in het Arabisch aan waar u het moeilijk zou mee hebben gehad (gehoorverslag CGVS dd 09.01.2014 p.28). Ook de aanwezige advocaat merkte op het moment van het gehoor geen moeilijkheden op bij uw begrip van de gestelde vragen. Dit wijst er op dat u in staat was om op een autonome en functionele manier uw asielrelaas te verdedigen zodat de in het psychologisch verslag aangehaalde verklaringen bezwaarlijk kunnen worden ingeroepen als verschoning voor de gebrekkige verklaringen die u in de weigeringsbeslissing verweten worden.” Zodoende kunnen de aangehaalde elementen in het psychologisch verslag de vaststellingen omtrent verzoeksters vermeende Eritrese nationaliteit niet ongedaan maken.

Waar verzoekster gewag maakt van een gedeelde bewijslast in asielzaken, merkt de Raad samen met verweerder op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Van een ‘gedeelde bewijslast’ kan slechts sprake zijn in de mate

de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de eerdere appreciatie aangaande haar voorgehouden Eritrese nationaliteit kan ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 juli 2015, legt verzoekende partij vooreerst een aanvullende nota neer vergezeld met algemene informatie over de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker. Verzoekende partij legt dit neer in aanvulling op de medische attesten die zij indiende naar aanleiding van haar derde asielaanvraag. Verzoekende partij wijst er op dat het rapport “credibility assessment in asylum procedures” (volume 2 2015) uitermate belangrijk is omdat daarin op pagina 111 expliciet ingegaan wordt op de beoordeling van de verklaringen van kinderen die een asielaanvraag indienen. Verzoekende partij bevestigt dat zij geboren is in 1989 en thans 26 jaar oud is.

Het door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde schrijven d.d. 29 juli 2015 van psychotherapeut K.V.P. en de rapporten “Credibility assessment in asylum procedures - a multidisciplinary training manual”, volumes 1 en 2 van 2015, en “Summary Beyond Proof Credibility Assessment in EU Asylum Systems” van mei 2013 van UNHCR, wijzen, net als het eerder bijgebrachte psychologisch attest waaruit blijkt dat verzoekende partij met een ernstige depressie te kampen heeft, niets aan en werpen geen ander licht op het gegeven dat, zo werd geoordeeld en vastgesteld bij het met gezag van gewijsde beklede arrest van de Raad nr. 128 564 van 2 september 2014 in het kader van haar eerste asielaanvraag, verzoekende partij haar Eritrese nationaliteit en haar deportatie naar Eritrea niet aannemelijk weet te maken. Immers, de Raad is van oordeel dat wanneer details in het relaas en de beoordeling worden weggelaten evenals haar verklaringen met betrekking tot haar geloof, verzoekende partij nog altijd haar nationaliteit en deportatie naar Eritrea niet aannemelijk maakt, temeer in deze dient vastgesteld te worden dat verzoekende partij geen enkel document met betrekking tot haar identiteit en nationaliteit neerlegt. Zo leest de Raad in voornoemd arrest 128 564:

"Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen verder terecht het volgende op: "Waar verzoekster voorts stelt dat dit geen gespreksonderwerp was tussen haar en haar moeder, kan zij niet gevolgd worden. Uit haar verklaringen blijkt dat haar moeder haar wel degelijk zaken vertelde (gehoorverslag CGVS p. 6). Bovendien was verzoekster op de hoogte van het feit dat haar moeder getracht heeft de Ethiopische nationaliteit te verwerven, in het bezit werd gesteld van een Eritrese identiteitskaart, ..., zodat, indien de door verzoekster beweerde Eritrese nationaliteit daadwerkelijk op de waarheid berust, er redelijkerwijze kan verwacht worden dat zij met betrekking tot de manier waarop haar moeder en zijzelf deze verworven zou hebben en met betrekking tot de deportaties geloofwaardige verklaringen kan afleggen, quod non in casu."

Betreffende het moment van de beweerde deportatie van haar en haar moeder – het jaar 2000 (gehoorverslag CGVS, p. 4) – verwijst verzoekster naar een verslag van OSAR, doch verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen dienaangaande terecht op dat verzoekster slechts verwijst naar gegevens gebaseerd op de verklaringen van een asielzoekster in het kader van haar asielaanvraag zonder dat in het verslag verder wordt ingegaan op de periode waarin deze deportaties konden plaatsvinden. Verder herhaalt verzoekster slechts enkele van haar eerder afgelegde verklaringen, hetgeen geen dienstig verweer is. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: "Ook het tijdstip van uw deportatie is opmerkelijk. U verklaart in 2000 te zijn gedeporteerd nadat uw moeder door collega's werd aangegeven als Eritrese (gehoorverslag CGVS p.4). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het deporteren van inwoners van Eritrese origine door de Ethiopische autoriteiten sterk afnam sinds de ondertekening van het akkoord tot wapenstilstand in juni 2000. Deportaties zouden sindsdien bovendien geweigerd kunnen worden. Men stelt zelfs dat in de eerste zes maanden van 2000 geen gedwongen deportaties hadden plaatsgevonden. Het leeuwendeel van deze gedwongen deportaties vond plaats tussen juni 1998 en februari 1999. Aangezien uw moeder reeds als Eritrese probeerde aanspraak te maken op de Ethiopische nationaliteit en in 1999 zich verplicht zou hebben laten registreren is het opmerkelijk dat jullie dan pas zouden zijn gedeporteerd en dat u verklaart dat dit op aanwijzen van enkele collega's zou zijn gebeurd. Het voorgaande wijst er namelijk op dat uw moeder bij de Ethiopische autoriteiten reeds bekend zou hebben gestaan als van Eritrese origine. Dit betekent dat zij reeds van bij het begin van het conflict zou zijn blootgesteld aan het risico op een deportatie. U verklaart verder dat u, toen jullie voor de deportatie werden vergaderd in de kebele, een wit vluchtelingenpapier ontvingen (gehoorverslag CGVS p.5). Hier is in de beschikbare informatie geen sprake van. Uitgezette Eritreërs zouden bij hun aankomst in Eritrea wel een Identification Card for Eritreans Expelled from Ethiopia ofte een blue card ontvangen hebben, dus evenmin een identiteitskaart zoals u vermeldt (gehoorverslag CGVS p.5). Hoewel u nog jong was ten tijde van uw deportatie is het opmerkelijk dat u zich wel verkeerdelijk een wit document zou herinneren maar deze anderen niet."

Betreffende verzoekende partij haar verwijzing naar een welbepaald deel in het bijgebrachte "credibility assessment in asylum procedures" rapport (volume 2 2015) omtrent de beoordeling van de verklaringen van kinderen die een asielaanvraag indienen, en haar psychische problemen, wijst de Raad tevens op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het psychologisch verslag van dr. K. van P. en te kennen geeft dat hierin duidelijk wordt weergegeven dat zij en de protection officer elkaar wel degelijk kwijt geraken en er geen rekening gehouden werd met het ontwikkelingsniveau van verzoekster, merkt de Raad op dat, zoals ook reeds in het gezag met gewijsde bekleedde arrest nr. 128 564 van 2 september 2014 werd geoordeeld, de gestelde vragen wel degelijk werden aangepast aan haar jonge leeftijd ten tijde van haar verblijf in Eritrea en dat de verwachtingen omtrent de informatie die zij kon verschaffen wel degelijk gepast zijn in de context van een vraag om internationale bescherming. Verder wordt in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt: "Verder heeft u op geen enkel moment tijdens het gehoor voor het Commissariaat, noch bij uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede en uw derde asielaanvraag, aangehaald enige problemen te ondervinden bij het beantwoorden van de gestelde vragen. Hoewel het verslag aangeeft dat u mogelijks niet in staat zou zijn geweest om een grondige weergave te geven van uw relaas, u mogelijks niet begreep wat er van u verwacht werd en u moeilijkheden zou hebben gehad de draad van het gehoor te volgen, blijkt dit niet uit het gehoorverslag noch uit uw latere interviews. U geeft namelijk duidelijk aan de vragen en de tolk te hebben begrepen en haalt enkel de termen in het Arabisch aan waar u het moeilijk zou mee hebben gehad (gehoorverslag CGVS dd 09.01.2014 p.28). Ook de aanwezige advocaat merkte op het moment van het gehoor geen moeilijkheden op bij uw begrip van de gestelde vragen. Dit wijst er op dat u in staat was om op een autonome en functionele manier uw asielrelaas te verdedigen zodat de in het psychologisch verslag aangehaalde verklaringen bezwaarlijk kunnen worden ingeroepen als verschoning voor de gebrekkige verklaringen die u in de weigeringsbeslissing verweten worden." Zodoende kunnen de aangehaalde elementen in het psychologisch verslag de vaststellingen omtrent verzoeksters vermeende Eritrese nationaliteit niet ongedaan maken." Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

De Raad begrijpt dat verzoekende partij in een psychische moeilijke periode zit maar de Raad stelt ook vast dat verzoekende partij ten tijde van haar eerste asielaanvraag ongeveer 24 à 25 jaar oud en dus meerderjarig was, en geenszins een kind. Hoe dan ook, dat verzoekende partij nog jong was tijdens haar beweerde verblijf in Eritrea wijzigt, net als haar psychische-medische problemen welke niet in twijfel worden getrokken, niets aan de vaststelling dat zij er niet in slaagt haar verklaarde Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken. De door haar bij de aanvullende nota gevoegde rapporten zijn algemeen van aard en doen derhalve geen afbreuk aan het voorgaande.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS